

Rok s Biblí

Rok s Biblií

Každodenní zamyšlení
nad Knihou knih

John Stott

Biblické citáty, není-li uvedeno jinak, jsou z Bible21 © 2009 BIBLION, o.s.

Další použité překlady:

BK Bible kralická (1613)

ČEP Český ekumenický překlad (1985)

ČSP Český studijní překlad (2009)

JB Jeruzalémská Bible (2009)

SEP Slovenský evanjelický preklad (1978)

SNC Slovo na cestu (2011)

John Stott: Rok s Biblií

Překlad: Miroslava Čejková

© 2011 BIBLION, o.s.

Krocínovská 6, 160 00 Praha 6

www.biblion.cz

Všechna práva vyhrazena.

ISBN: 978-80-87282-09-0

Obsah

	Celý život s Biblií	7
Část I Od stvoření ke Kristu:		
Starý zákon (Život Izraele)		
<i>~ září až prosinec ~</i>		
1. týden	Stvoření	11
2. týden	Práce a manželství	19
3. týden	Pád	27
4. týden	Společenský rozklad	35
5. týden	Praotcové	43
6. týden	Mojžíš a exodus	51
7. týden	Desatero	59
8. týden	Jozue a Soudci	67
9. týden	Monarchie	75
10. týden	Moudroslovná literatura	83
11. týden	Žalmy	91
12. týden	Prorok Izaiáš	99
13. týden	Prorok Jeremiáš	107
14. týden	Exilní proroci	115
15. týden	Návrat a obnova	123
16. týden	Předobrazy Mesiáše	131
17. týden	Ježíšovo narození	139
Část II Od Vánoc k Letnicím:		
Evangelia (Život Kristův)		
<i>~ leden až duben ~</i>		
18. týden	Reakce na Vánoce	149
19. týden	Čtyři Kristova evangelia	157
20. týden	Léta přípravy	165

21. týden	Veřejná služba	173
22. týden	Vyučování v podobenstvích	181
23. týden	Kázání na hoře	189
24. týden	Otče náš	197
25. týden	Bod obratu	205
26. týden	Ježíšovy polemiky	213
27. týden	Poslední týden	221
28. týden	Horní místnost	229
29. týden	Počátek utrpení	237
30. týden	Završení	245
31. týden	Sedm slov z kříže	253
32. týden	Význam kříže	261
33. týden	Události po vzkříšení	269
34. týden	Význam vzkříšení	277

**Část III Od Letnic k druhému příchodu:
Skutky, Listy a Zjevení (Život v Duchu)**

~ květen až srpen ~

35. týden	Příprava na Letnice	287
36. týden	První křesťanské kázání	295
37. týden	Jeruzalémská církev	303
38. týden	Satanský protiútok	311
39. týden	Základy světové misie	319
40. týden	Pavlovy misijní cesty	327
41. týden	Dlouhá cesta do Říma	335
42. týden	Listy Galatským a Tesalonickým	343
43. týden	Pavlův list Římanům	351
44. týden	Dva listy do Korintu	359
45. týden	Čtyři vězeňské listy	367
46. týden	Pastorální listy	375
47. týden	List Židům	383
48. týden	Obecné listy	391
49. týden	Kristovy listy sedmi církvím	399
50. týden	Trůnní sál v nebesích	407
51. týden	Spravedlivý Boží soud	415
52. týden	Nové nebe a nová země	423

Celý život s Biblií

Slovo úvodem

Dílo takového znalce Božího slova, jakým byl John R. W. Stott, by se možná spíše mohlo jmenovat „Celý život s Biblií“. John Stott od svého obrácení ve studentském věku denně četl a studoval Biblii. Jeho celoživotním zvykem bylo ráno brzy vstát, pokleknout a první dvě hodiny každého dne věnovat Biblii a modlitbě. To dělal doma i při svých častých cestách po všech světadílech. Kromě toho se Písmem zabýval i jako odborník při psaní výkladů jednotlivých biblických knih a v celoživotní kazatelské a evangelizační službě. Jeho pečlivost a disciplína přinesla ovoce ve formě fascinující znalosti Písma a hlubokého porozumění biblickému textu.

Kniha *Rok s Biblií*, kterou právě otevíráte, je pozoruhodným průřezem a shrnutím biblického příběhu. Poselství Písma je zde rozčleněno na tři hlavní segmenty. První začíná v září, tedy v době, kdy mnozí křesťané vzdávají po žních díky Bohu za úrodu. *Rok s Biblií* v této části čtenáře provází starozákonními příběhy od stvoření až tam, kam dějiny spásy směřují, k příchodu očekávaného Mesiáše do našeho světa, který si připomínáme v prosinci.

Druhá část knihy začíná lednem a pokračuje až do konce dubna. Provede nás tedy od vánočního období až k Velikonocům a Letnicím. Toto období Stottovi umožňuje sledovat a tlumočit Ježíšův příběh zachycený v evangeliích – od jeho narození přes veřejnou službu až k jeho smrti, a vzkříšení. Kulminací tohoto období je svátek Letnic spojený s darem Ducha svatého, který dává věřícím moc k novému životu.

Závěrečná část, pokrývající období od května do konce srpna, na tuto zvěst Letnic navazuje. V tomto období nás *Rok s Biblií* provede Skutky apoštolů, novozákonními Listy a knihou Zjevení. Živé příběhy z doby zrodu církve i apoštolské učení Kristových učedníků jsou nám předkládány s důrazem na dílo Ducha svatého a jeho moc pro dnešní život i pro zaslíbenou budoucnost, která nastane, až se Kristus opět vrátí.

John Stott tímto přístupem během jednoho roku prochází a interpretuje celou biblickou zvěst. Všemohoucí Pán a Bůh je nám postupně představován jako Otec, Syn a Duch svatý. Ve vyvážené trojiční stavbě knihy jakoby jednotlivé Boží osoby postupně navazovaly jedna na druhou. Od září do prosince je kladen důraz na dílo Boha Otce, který připravuje starozákonní Boží lid na příchod Mesiáše. Od ledna do dubna můžeme procházet a promýšlet spásné dílo Boha Syna podle evangelií. A konečně od května do srpna se kniha zaměřuje na dílo Ducha svatého a jeho působení skrze věřící od knihy Skutků až po Zjevení.

Tento přístup k Bibli nám může pomoci ke každoročnímu připomínání, novému prožívání a oslavě Božího příběhu. Podpoří nás také ve vyvážené trojiční víře a v neposlední řadě nám pomůže spolu s Kristovou církví po celém světě sledovat hlavní milníky liturgického kalendáře. Stottova zamýšlení podpoří naši znalost struktury a obsahu Bible a posílí naši důvěru v Boha, jako Pána dějin. Jeho dílo pro záchranu světa započalo již ve starozákonních dobách, pokračovalo Kristovým vtělením a nyní pokračuje a bude pokračovat dál až do příchodu našeho Pána Ježíše Krista v moci a slávě.

Přijměme tuto knihu jako dar a odkaz člověka, který prožil svůj dlouhý život nejen s Bibli, ale především v živém společenství s Pánem Ježíšem, kterého nadevše miloval a jehož byl věrným a odvážným učedníkem. John Stott letos v dubnu oslavil své devadesáté narozeniny. V červenci ho Pán povolal, aby se jeho živá víra změnila ve vidění a mohl usednout ke stolu neutuchající nebeské eucharistie.

ThDr. Pavel Černý, Th.D.
Praha, září 2011

Část I

Od stvoření ke Kristu

Přehled Starého zákona (Život Izraele)

~ září až prosinec ~

Na úvod se musíme vypořádat s faktem, že běžný (sekulární) rok začíná 1. lednem, zatímco křesťanský rok začíná už adventem, tedy na přelomu listopadu a prosince.

Začnete-li tuto knihu pročitat od začátku (tedy od září), dostanete se společně k adventu až po třech měsících. To nám dá mnohem více času připravit se na Vánoce a zároveň nám to umožní rozdělit si rok na tři stejně dlouhá období. První čtyři měsíce nám tedy umožní projít si společně celý Starý zákon až po Kristovo narození na začátku Nového zákona.

Tato kniha začíná v prvním zářijovém týdnu příběhem o stvoření v knize Genesis. Pokud ale začínáte číst například v době adventu nebo na počátku běžného roku, můžete samozřejmě začít až od příslušné části knihy a zůstat tak v souladu s kalendářem.

1. týden

Stvoření

„Není nic krásnějšího než Genesis,“ napsal Martin Luther, „a také nic užitečnějšího.“ Myslím, že s jeho hodnocením můžeme souhlasit, protože je to velice krásná a po praktické stránce velmi užitečná kniha. Jsou v ní, zejména v jejích prvních kapitolách, formulovány významné biblické doktríny – svrchovanost Boha jako Stvořitele, moc jeho slova, prapůvodní vznešenost člověka, muže a ženy, které Bůh stvořil ke svému obrazu a svěřil jim do péče zemi, rovnocennost obou pohlaví, která se vzájemně doplňují, skutečnost, že stvoření je dobré, práce důstojná a že potřebujeme pravidelný rytmus odpočinku. Tyto ústřední pravdy jsou položeny na začátku knihy Genesis jako masivní základní kameny, na kterých je pak vybudována celá biblická stavba.

Neděle	Boží tvůrčí aktivita
Pondělí	Od chaosu k vesmíru
Úterý	Světlo z temnoty
Středa	Střízlivý styl knihy Genesis
Čtvrtek	Boží obraz
Pátek	Člověk jako muž a žena
Sobota	Sobotní odpočinek

Boží tvůrčí aktivita

Na počátku Bůh stvořil nebe a zemi.

Genesis 1:1

První tři slova Bible („Na počátku Bůh“) jsou nepostradatelným úvodem k celé knize. Sdělují nám, že u Boha nemůžeme nikdy nic předvídat ani ho ničím překvapit, protože je vždycky „na počátku“. Při každém dění vychází iniciativa od něj.

Toto je obzvláště patrné u stvoření. Křesťané věří, že když Bůh zahájil své stvořitelské dílo, nic kromě něj neexistovalo. Na počátku byl pouze on. Jen on je věčný. Z vyprávění v první kapitole knihy Genesis nápadně vystupuje, že se všechno točí kolem něj. Téměř ke všem slovesům se vztahuje podmět Bůh. Desetkrát se tu opakuje výraz „Bůh řekl“ a sedmkrát „Bůh viděl, že je to [velmi] dobré“.

Nemusíme volit mezi příběhem Genesis 1 a současnou kosmologií nebo astrofyzikou. Bůh zřejmě nikdy nezamýšlel, že by se Bible měla stát vědeckou učebnicí. Čtenářům by mělo být zřejmé, že Genesis 1 je velmi osobitě zpracovaná, překrásná báseň. Oba pohledy na vznik světa (vědecký i básnický) jsou pravdivé, ale každý z nich je podán z jiné perspektivy, a tak se vzájemně doplňují.

Když v Apoštolském vyznání víry prohlašujeme, že věříme v „Boha Otce všemohoucího“, nemyslíme přitom ani tak na jeho „všehoschopnost“ jako spíš na jeho vládu nade vším, co stvořil. Bůh své stvoření udržuje v chodu. Je ve světě bytostně přítomný, všechno neustále udržuje, oživuje a řídí. Má v rukou dech všeho, co žije. Působí, že svítí slunce a padá déšť. Živí ptáky a obléká rostliny. Jistě, je to poezie, ale pravdivá.

Proto se tedy v církvích každoročně pořádají slavnosti díkůvzdání za úrodu. Proto se křesťané před jídlem modlí. Pro člověka je správné a zdravé takto pravidelně uznávat, že za život i za všechno ostatní vděčí svému věrnému Stvořiteli a Dárci života.

K dalšímu čtení: Matouš 5:43–45 a 6:25–34

Od chaosu k vesmíru

Pondělí

*Země pak byla pustá a prázdná,
nad propastí byla tma a nad vodami se vznášel Boží Duch.*

Genesis 1:2

Prorok Izaiáš nás ujišťuje, že Bůh zemi „nestvořil, aby prázdná zůstala, ale k bydlení ji zformoval“ (Iza 45:18). Na počátku však země byla pustá, neuspořádaná, temná a neobyvatelná. A tak v 1. kapitole Genesis sledujeme, jak Bůh postupně proměňuje zmatek v řád a z chaosu tvoří vesmír. Autor knihy Genesis očividně chápal stvoření jako postupný proces, i když není jednoznačně zřejmé, jak dlouho vlastně stvořitelské „dny“ trvaly.

Tento proces je působivě popsán ve druhém verši kapitoly. Někteří překladatelé jej chápou tak, jako by hovořil o nějakému neosobnímu jevu, jako je třeba bouře na moři. Jeruzalémská Bible zde například uvádí, že „Boží vítr vířil nad vodami“. Osobně však spíše souhlasím s jinými komentátory, že v daném kontextu se nemluví o větru, ale o samotné osobě Ducha svatého. Jeho stvořitelskou činnost můžeme přirovnat k ptáku, který se vznáší ve vzduchu nad svými mládčaty.

Kromě toho, že autor připisuje stvořitelskou aktivitu Božímu Duchu, zmiňuje se zároveň i o Božím Slovu: „Bůh řekl.“ „On promluvil – a stalo se“ (Žalm 33:9). Myslím, že není přehnané vidět v těchto formulacích odkaz na Boha Otce, jeho Slovo a jeho Ducha, jinými slovy na Boží Trojici.

V dnešní době se někdy klade příliš jednostranný důraz na některou z osob Trojice. Proto považuji za užitečné opakovaně si připomínat všechny tři Boží osoby. Ano, je důležité si všimnout, že Bible už od svých úvodních veršů ukazuje k Bohu jakožto Trojici. Jako křesťané se tedy hned zkraje našeho studia můžeme s radostí hlásit k tomuto biblickému pojetí Boha.

K dalšímu čtení: Žalm 104:27–30

Světlo z temnoty

Bůh řekl: „Ať je světlo!“ – a bylo světlo.

Genesis 1:3

Maličké území Izraele se tísnilo mezi dvěma mohutnými říšemi. Ze severu to byl Babylon, z jihu Egypt. V obou zemích byla všeobecně rozšířená nějaká forma uctívání Slunce, Měsíce a hvězd. V Egyptě bylo střediskem uctívání Slunce město On, řecky Héliopolis, „Sluneční město“, ležící několik kilometrů od Káhiry. Babylonští astronomové už v dávných dobách propočítali dráhy všech pěti jim známých planet a vytvářeli mapy oblohy.

Nemělo by nás proto příliš překvapovat, že i mnozí z izraelských vůdců se nechali nakazit astrálními kulty, které je obklopovaly. Ezechiel se zhrozil, když uviděl pětadvacet mužů, kteří se „zády k Hospodinovu chrámu a čelem k východu klaněli vycházejícímu slunci.“ (Eze 8:16). Také Jeremiáš odsuzoval izraelské vůdce za to, že s láskou sloužili „slunci, měsíci a celému tomu nebeskému zástupu“. (Jer 8:2).

První kapitulu Genesis proto musíme číst a chápat v kontextu starověkého modlářství. Egypťané a Babyloňané uctívali Slunce, Měsíc a hvězdy. Autor knihy Genesis však trvá na tom, že to nejsou žádní bohové, ale stvoření jediného pravého Boha.

Bůh slíbil Abrahamovi, že bude mít nesčíslné množství potomků. Řekl mu, že budou „jako hvězdy na nebi a jako písek na břehu moře“ (Gen 22:17). Zajímavé je, že podle současných poznatků je v naší galaxii asi sto miliard hvězd. A pak jsou tu ještě miliardy dalších galaxií vzdálených miliardy světelných let, takže přirovnání množství hvězd k množství zrněk písku je naprosto výstižné. Majestátní Boží příkaz „Ať je světlo“ posloužil apoštolu Pavlovi za předobraz toho, co se děje při novém stvoření. Apoštol přirovnává neobrácené lidské srdce k prapůvodnímu temnému chaosu a znovuzrození k Božímu tvůrčímu příkazu „Ať je světlo“. Právě tak to koneckonců i sám prožil. „Tentýž Bůh, který řekl: ‚Ať ze tmy zazáří světlo!‘ ten zazářil v našich srdcích, aby nás osvětlil poznáním Boží slávy ve tváři Ježíše Krista“ (2.Kor 4:6).

K dalšímu čtení: Matouš 5:43–45 a 6:25–34

Strážlivý styl knihy Genesis

Středa

Bůh řekl: „Ať je...“ – a stalo se. ...A Bůh viděl, že je to dobré.

Genesis 1:6, 9–10

Často bývají zdůrazňovány podobnosti mezi starověkými mezopotámskými mýty o stvoření (zejména babylonským eposem „Enúma eliš“) a biblickým vyprávěním o stvoření v první kapitole Genesis. Jenže na babylonském a biblickém příběhu není pozoruhodná ani tak jejich podobnost, jako spíše jejich rozdílnost. První kapitola Genesis nekopíruje starší babylonský záznam, ale naopak jeho základní teologii kritizuje a vyvrací. Babylonské mýty hovoří o amorálních a rozmarných bozích, kteří se spolu hašteří a bojují proti sobě. Nejvyšší z bohů, Marduk, napadne a zabije bohyni matku Tiamat. Její tělo rozerve na dvě části – z jedné pak vzniknou nebesa a z druhé země. Člověku se uleví, když se od takového syrového polyteismu obrátí k etickému monoteismu Genesis, kde celé stvoření vzniklo vůlí jediného pravého a svatého Boha.

Podle knihy Zjevení je Bůh v nebi navěky uctíván jako Stvořitel:

*Hoden jsi, Pane a Bože náš,
přijmout slávu a čest i moc,
neboť jsi stvořil všechny věci,
z tvé vůle byly stvořeny a trvají.*

Zjevení 4:11

Vědci budou i nadále zkoumat původ, podstatu a vývoj vesmíru. Z teologického hlediska je ale zásadní vědomí, že Bůh stvořil všechno svou vůlí vyjádřenou jeho prostým a majestátním Slovem. V Genesis 1 opakovaně zaznívá refrén: „Bůh řekl...“ A co víc, když si Bůh prohlédl, co stvořil, „viděl, že je to dobré“. A tak se radujeme ze všech Božích darů – ať už je to jídlo a pití nebo manželství a rodina, umění a hudba, ptáci, psi a petrkliče nebo spousta dalších věcí.

*Neboť vše, co Bůh stvořil, je dobré a nic,
co se přijímá s díkyvzdáním, není třeba odmítat.*

1. Timoteovi 4:4

K dalšímu čtení: Jeremiáš 10:12–16

Boží obraz

Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, k obrazu Božímu stvořil jej...

Genesis 1:27

Vrcholem Boží tvůrčí aktivity byla chvíle, kdy se na scéně objevil člověk. Genesis tuto zásadní událost popisuje tak, že lidé byli stvořeni „k Božímu obrazu“. Badatelé ovšem nejsou úplně zajedno v názoru, co toto slovní spojení konkrétně znamená.

Podle některých výkladů se zde hovoří o tom, že lidé jsou na zemi Božími zástupci, kteří mají vládnout zbytku stvoření. Podle jiných termín „Boží obraz“ poukazuje na jedinečný vztah mezi Bohem a člověkem. Pokud se ovšem na tento výrok podíváme nejen v bezprostředním kontextu knihy Genesis, ale i v rámci celého Písma, uvidíme, že zřejmě označuje lidské vlastnosti a schopnosti, jimiž se odlišujeme od zvířat a podobáme se Bohu. Které to tedy jsou?

Za prvé, jako lidé jsme obdařeni rozumem a uvědomujeme si svoji existenci. Za druhé jsme mravní bytosti a máme svědomí, které nás vede k tomu dělat, co vnímáme jako správné. Za třetí jsme podobně jako náš Stvořitel kreativní a umíme ocenit, co lahodí uchu i oku. Za čtvrté jsme společenské bytosti schopné spolu navazovat autentické láskyplné vztahy. Bůh je láska a tím, že nás stvořil ke svému obrazu, nám dal také schopnost milovat jeho i druhé lidi. A za páté máme duchovní rozměr, a proto pocíujeme hlad po Bohu. A tak máme jedinečnou schopnost přemýšlet, rozhodovat se, tvořit, milovat a uctívat.

Bohužel však musíme dodat, že Boží obraz v nás je poničený a každý aspekt našeho lidství je poznamenán sebestředností. Přesto však Boží obraz nebyl zcela zničen. Naopak, Starý i Nový zákon trvá na tom, že lidé jsou i nadále nositeli Božího obrazu. Proto jim náleží úcta. Posvátnost lidského života pramení z hodnoty, kterou člověk má jakožto obraz samotného Boha (Gen 9:6). Lidské bytosti se podobají Bohu. Zaslouží si lásku a pozornost.

K dalšímu čtení: Jakubův 3:7–12

Bůh stvořil člověka ke svému obrazu..., jako muže a ženu stvořil je.

Genesis 1:27

Bible už od první kapitoly prohlašuje krásnou pravdu, že odlišnosti mezi mužem a ženou jsou Božím stvořitelským záměrem a že muž a žena zároveň mají před svým Stvořitelem stejnou důstojnost a hodnotu. Oba byli stvořeni k jeho obrazu (v. 27), oběma Bůh požehnal a řekl, aby se množili, podmanili si zemi a starali se o její tvory (v. 28). Muži a ženy tak v sobě stejnou měrou nesou Boží obraz a stejným dílem mají spravovat zemi. Jakékoli následující výroky Bible (např. ve 3. kapitole Genesis) nesmí být zneužívány ke zpochybňování, natož popírání této základní rovnosti obou pohlaví. To, co bylo ustanoveno při stvoření, nedokáže zničit žádná kultura. Zároveň ale platí, že rovnocennost neznámá totožnost. Obě pohlaví jsou si rovná, ale zároveň se liší. Muži a ženy se ve své rovnocennosti a rozdílnosti navzájem dokonale doplňují.

A ještě něco je třeba podotknout. Vztahy mezi pohlavími jsou narušeny naší lidskou neposlušností a pádem do hříchu, Bůh ale chce tyto vztahy skrze evangelium obnovit a dokonce prohloubit. Proto mohl apoštol Pavel napsat galatským křesťanům: „Nejde už o to, kdo je Žid nebo Řek, otrok nebo svobodný, muž nebo žena – všichni jste jedno v Kristu Ježíši“ (Gal 3:28). Neznámá to, že se v Kristu setrou etnické, sociální a pohlavní rozdíly. Ne, muži zůstanou muži a ženy ženami. Pokud ale máme osobní vztah s Kristem, pak už naše mužská či ženská identita nemůže být na překážku našemu společenství s Bohem nebo spolu navzájem. Před ním jsme si všichni rovni, všichni jsme stejně ospravedlněni vírou a ve všech nás stejně přebývá jeho Duch.

V křesťanském společenství by se muži a ženy měli navzájem respektovat a vážit si jeden druhého více, než je zvykem mezi nekřesťany. Známe totiž svoje postavení. Jsme si rovni ve svém stvoření a ještě více (dá-li se rovnost nějak stupňovat!) ve svém vykoupení.

K dalšímu čtení: Genesis 2:18–25

Sobotní odpočinek

Bůh odpočinul od všeho díla, jež vykonal...

Genesis 2:3

Co bylo korunou Božího stvoření? Nebylo to stvoření člověka, ale ustanovení soboty. Ne tedy pověření, aby se lidé chopili nástrojů a šest dní pracovali, ale příkaz, aby je sedmý den odložili a uctívali Stvořitele. Bůh nás nechtěl stvořit pouze jako *homo faber* (člověka pracujícího), ale také jako *homo adorans* (člověka uctívajícího). Vrcholem lidské ušlechtilosti je právě uctívání Boha.

Tento Boží záměr byl později zakotven v Desateru. Jeho čtvrté přikázání zní: „Pamatuj na sobotní den, aby ti byl svatý“ (Exod 20:8). Takto byla sobota oddělena od ostatních dnů a vyčleněna k odpočinku a uctívání. Bůh věděl, co dělá, když se postaral o odpočinek pro naši mysl i tělo. Tento božský rytmus „jednou za sedm dní“ byl v dějinách vícekrát napadán. Velká francouzská revoluce zavedla republikánský kalendář s desetidenním týdnem, Napoleon pak ale roku 1805 sedmidenní týden znovu obnovil. Ruští revolucionáři vyhlásili neděli pracovním dnem, ovšem ani to netrvalo dlouho, protože Stalin pak znovu zavedl neděli jako den odpočinku. Bůh ví nejlépe, co je pro nás dobré.

Kromě odpočinku je sedmý den určen také k uctívání Boha. Někteří sice trvají na tom, aby se jako sedmý den dodržovala sobota, ale zdá se, že raní křesťané světili první den v týdnu (tedy neděli) na připomínku vzkříšení Ježíše Krista (Jan 20:19, 26; Skut 20:7). Také se zdá, že není důležité, který den se světí, ale aby zůstal zachován rytmus jednou za sedm dní.

I samotný Ježíš dodržoval sobotu a učil tomu i své učedníky. Zároveň však stanovil důležitý princip: „Sobota byla učiněna pro člověka, ne člověk pro sobotu“ (Marek 2:27). Svěcení dne odpočinku tedy nemá být břemenem, které člověka omezuje, ale radostnou pravidelnou oslavou, při které si uděláme čas na sebe, na Boha a (dodejme) také na své nejbližší.

K dalšímu čtení: Deuteronomium 5:12–15

John Stott
Rok s Biblí

**Každodenní zamyšlení
nad Knihou knih**

Z anglického originálu

*Through the Bible, Through the Year:
Daily Reflections from Genesis to Revelation,*
vydaného nakladatelstvím Lion Hudson, plc.

Oxford, England © 2006,
přeložila Miroslava Čejková.

Odpovědná redaktorka: Zuzana Kempná

Technický redaktor: Luboš Kendra

Sazba: ing. Pavel Chrástfanský – PSi

Tisk: Akcent tiskárna Vimperk, s. r. o.

Vydal BIBLION, o. s.
Krocínovská 6, 160 00 Praha 6

Vydání první, 2011

ISBN: 978-80-87282-09-0

Adresa pro objednávky:

BIBLION, o. s.

756 45 Branky 11

www.biblion.cz
obchod@biblion.cz

